

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Σινεμάτικα στην προηγούμενην)

Η κυρία ντέ Μεάλ, μαζί χωνεύει τα λόγια της κόρης της, μάλλον απόμενος γερόμα. Η φωνασθαντάν πώς έχειν πού θάσινε γένειαν κάτι πολύ θύερο, πολύ πομακτιστό...

— Παιδί μου, είτε στην Ζερμαίν, μὲν κάνεις νὰ φοβοῦμαι, μὲν κάνεις νὰ τρέμου... Ήξέ μου γρήγορα τὶ σοῦ συμβαίνει. Τὶ σοῦ συμβαίνει, Ζερμαίν, λατρεύτο μου παύδι, μιλήσε μου....

Η Ζερμαίν ανατρέψει πονεύμα.

Ακομητάντας λάπτια τὸ κεφάλι της στήν ἀγκαλιά τῆς μητρέας της, ἀρχισε τὴν ἔξοιλόγην της:

— Μητέρα, είτε στήν τε Μεάλ, είναι ἀνάγκη νὰ φύγουμε... Δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε περισσότερο κιαρὸ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σάτι.... Η φύλα, πρέπει νὰ γύρωμε....

Η μητέρα της ουσιωδώτας σ' αὐτά της τὰ λόγια καὶ ἐπανέλαβε μωχανίδα :

— Νά ώργουμε; Νά μι μείνουμε περισσότερο σ' αὐτό τὸ σάτι; Μά, γιατί... γιατί;

Η Ζερμαίν διστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ἔπειτα ἐπανέλαβε :

— Εἶναι ἀνάγκη, μαμά... Σοῦ τὸ δόρκοζουμα πᾶς εἰν' ἀνάγκη.

Τότε τὰ μάτια τῆς κυρίας ντέ Μεάλ καρφιθήναν στὰ μάτια τῆς κόρης της καὶ τὸ βλέμμα της πήρε μιὰ ἔνθεση αἰσθητοῦ.

— Γιατί τὸ λέσ αὐτό, Ζερμαίν; τὴν ἐρώτησε ἀπότομα σχεδόν.

Η νέα δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περισσότερο στὸ ἑρευνητικὸ ἔχειν διάλειμμα τὰ μάτια της.

— Γιατί τὸ λέσ αὐτό, Ζερμαίν; Σαναρώτησε ή κήρη μὲ μεγαλείτερο τῶρα ἐπιμονήν. Ήξέ μου γιατί τὸ λέσ αὐτό. Ήξέ μου... Θέλω νὰ μάθω...

— Μή μη γράτε, μαμά, γιατί... γιατί... Κ' η φωνὴ τῆς Ζερμαίν πνίγησε σ' ένα λυγμό.

— Σὲ φωτὸν τὸ διάκονα μάνιον ή μητέρα της.

Ἐνα κοκκινίσιμον ντροπής σχέπτασε ἄξανα τὸ ποδόντιο τῆς Ζερμαίν.

— Ω, μαμά! φθίνωμε μὲ τόνο ἐπατλήσεως. Τὶ ινομητέωνα γιὰ μένα, μαμά, τὶ ιναρία, τὶ φωτὶν ἐπόνημα πέπεισε αὐτὸ μαλάσσον;

Η φωνὴ τῆς είχε τόσο παραποταμὸ καὶ τόση εἰλι-

κείνεια, όποτε η κήρη ἀντείλεινη τὸ λάθος τῆς καὶ μετάνοιος γιὰ τὴ λύτη ποὺ ἐπροξενήσε στὴν κόρη της μὲ τὴν ἐπόνημα της. Τὴν ἔσφιξη

λοιπὸν πὸ δινάτα στὴν ἀγκαλιά της. Η Ζερ-

μαίν ἦταν βαθύτατα συγκινημένη. Καὶ γιὰ με-

ριῶν στιγμές, ἀνίστην νὰ προσέρνει καὶ μάλιστα ἐξ-
στο, ἔχοντας πορά δάρωνα ἀπάνω στὴ στήθη ἐ-

κείνην ποὺ τὴν είχε ποὺ δίλεγον παρεξηγήσει.

— Ζερμαίν, παιδί μου, σηματάθησε μὲ... Δὲν σὲ κατάλαβα... ἔλεγε

η κήρη προσθάντωνας νὰ παρηγορήσῃ τὴν κόρη της.

— Οταν ἐτέλοντας στέγνισαν τὰ δάρωνά της πάνω μά-

γονιώλα της, η Ζερμαίν, ἔσφιξε τὴν καρδιὰ της καὶ διηγήθησε στὴ μητέ-

ρα της δῆλη τὴν θλιβερὴν ιστορία ποὺ τὴν ἐφεσάνει τόσο πολύ...

— Σοῦ δόρκοζουμα, τῆς είτε στὸ τέλος, πῶς η ψυχὴ μου είνε ἀγρή

ἀπὸ κάπει σαχηὶ ποὺ πῶς ἀπόφασι νὰ ἀγωνιστῶ δύο μπορῶ

γιὰ μὲν διατρήσης ἀμόληντη τὴ σινειδήσι μου... Αλλὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶς;

— Όσο ηξερα πῶς ὑπέφερα μάρον ἐγώ, δὲν ἐδιστολεύμονα πολὺ

στὸν ἀγόνα. Τῷρα ὅμως ποὺ ἔμαι πῶς καὶ αὐτὸς συμμετέχει στὶς θλιψίες μου, τὶ μὲ σημειωθεύεις νὰ κάνω;

— Η κυρία ντέ Μεάλ, τὴν ἔσφιξη μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της καὶ

δὲν ἔχειε τὶ νὰ απαντήσῃ. Ωστόσο, ἔθελε νὰ μάθη περισσότερα καὶ

τὴ φώτησ:

— Γνωρίζω πῶς σὲ στενοχωρῷ, παιδί μου, Σαναρέρνοντας στὸ νοῦ

ου αὐτὸν τὰ περιστατικά. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴ μοῦ χρώψης τί-

ποτε...

— Τίποτε σοῦ ἔχεινη, μητέρα μου, καὶ ἀκόμα είμαι πρόσθιμη νὰ σοῦ δώσω δύοια πλησιοφραΐα μοῦ ζητήσεις....

— Πότε ἔμαθες πῶς καὶ αὐτὸς σ' ἀγαπάει, γ

κόρη μου;

— Απὸ ποιό, μητέρα, ἀπάντησε η Ζερμαίν μὲ ἐπόζωφη φωνῆ. Τὸ βράδιον ὅμως τῆς γιοτῆς είχε τὸ παράδυνό μου ἀνοιχτό καὶ περιμένα τὴ Σιμώνη, ἔτοιμη νὰ κατέπι. Ἐξαρνα τὰ μάτια μου γόνισαν πόδες τὴν παραλίαν ἀπὸ ἓνα λατέρο θέμα.. . "Ενα μεγάλο πλούτο περινότηταν τὸν πατέρα της, τὸν άνοικο Σανανίδην, τὸν οποίον οι πατέρες της Σιμώνης, έτοιμον τὸν παράδυνον της.

— Ζερμαίν, ἔλεγε, νομίζουντας πὼς κανεῖς δὲν τὸν ἀκούει, Ζερμαίν, σὲ λατέρον....

— Αποδύνοντας τὰ λόγια αὐτὰ η κυρία ντέ Μεάλ, ζωμεῖς μὲ ἀπελπι-

σία τὰ κέρια τῆς καὶ ἔγινε χλωμοὶ σὺν νερῷ.

— Τὴ βράδιον τοῦ χοροῦ ἔχειν αὐτό; Καὶ είχε τὸ παράδυνο ἀνοι-

τοῦ; Καὶ περίμενες τὴ Σιμώνη, είτε; ἔτημασε.

— Ναι, μητέρα...

— Θεέ μου! Θεέ μου! φάναξε ἡ δυνατούμενη γυναῖκα μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ τοῦ ληγμούς. Θεέ μου, κανεῖς νὰ μήν είνι ἀληθινή η ιπ-

φιά μου...

— Τὶ ἐννοεῖς μὲ αὐτό, μαμά; φύτησε ἔκτη-

τη Ζερμαίν. Γιατὶ παραπλανεῖς τὸ Θεό;

— Ο Θεός νὰ δώσῃ ν' ἀπατῶμα, παιδί μου:

Αὐτὸ ποὺ μού είλεται ὅμως, ἔξειηται κάλλιστα τὴν Σιμώνην, λαπούθια τῶρα πολυθεῖα τῆς Σιμώνης, ἔχειν τὸ βρά-

δινον τοῦ λαπούθια της.

— Πῶς; φάναξε η Ζερμαίν περίθυμη. Υ-

ποτένευσαν διτεῖ...

— Οτὶ η Σιμώνη ἀκούεις καὶ αὐτή τὴ φωνὴ του καὶ γνωρίζει πειά γιὰ καλὰ τὸ φοβερὸ ματι-

κό της ἀνάτη του... Αλλούμονο, είτε πάνω,

παιδί μου. Δὲν ἴταρχει πειά ἀμφιβολία...

— Υστερεί αὐτή τὴν ἀποτάλημα, η δύν γενιάνειαν μειναῖς ἀναδεῖ, αναπετρώντας νοεῖμα τη φριγκή συμφούν ποὺ θὰ ἐπακολουθήσει καὶ γιὰ τὴν ὄποια δέν ἔταγαν καθολίσαντας...

— Ήταν φανερὸ πειά πῶς η Σιμώνη ἔζερε, οὐχι μόνον τὴν ἀγάπη τῆς Ζερμαίν γιὰ τὸν Κάρολο, ἀλλὰ καὶ τὴν προτίμηση τοῦ Κερδάλι γιὰ τὴ Ζερμαίν, καὶ είχε πληγωθεῖ κατάκαρδα αὐτὸ τὸ λαθούσιον της Ζερμαίν, ποὺ διατέλεσε πειά διτεῖς τὴν ισημερίαν στὸ ἀγαπημένο καὶ φιλόξενον ποὺ πονιδίνεινε νὰ κατασταρηθῇ μὲ τὴν πα-
γαμονή τους. Τι καὶ ἀν ἐθνούσαντα μὲ αὐτὸν η Ζερμαίν; Αλλὰ λίστη ἔτημε...

— Ήταν φανερὸ πειά πῶς η Ζερμαίν, ἀπασθρώντας ποτέ καὶ τὸ παράπονο της, καὶ πει-
τατικά πάγινοντας τὴν κόρη της τὸν πολύτιμον ποτέ καὶ παραπλανεῖται την εφίληση τρυφε-
ρά απὸ παρθενικὸ μετατόπιστο της.

— Εἶχε δίκη, παιδί μου, τῆς είλε. Δὲν πρέπει νὰ μείνουμε ἔδω περισσότερο... Ταὶ γίνοται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Εἶχε πλάστε αὐλοιστικὸν ονειρα γιὰ σένα, ἀλλὰ ποτὲ δύνατον δὲν πρέπει νὰ λεγαμάζει, χωρὶς τὴ θεία δούληση...

— Αφοῦ θηταὶ πράγματα...

— Η Ζερμαίν ποὺ σόπανε δῆ τότε, φρότησε δειλά, φοβισμένη :

— Οστε δύν φύγισε, μαμά;

— Η μητέρα της σηκώθηκε, κύτταξε τὸν μηροδείκη τοῦ τοίχου καὶ

ἀπάντησε :

— Μάτιστα, παιδί μου... Πρότειρε σὲ διον μέρες νάρχουμε φύγει.

— Καὶ πότε τὸ ἀνακοινώστησε τὸν ἀπόφασι μας στὴ Σιμώνη;

— Η κυρία ντέ Μεάλ σ' αὐτή τὴν ἀπόφαση ἐφότησε ἔχοντας ἀμέσως

οπερηγόρηση. Μὲ τὸ τρόπο δύν γνωστοποιήσασε στὴ δεσποινίδα ντ' Τούρ καὶ

στὸ θέλημα της ένα τέτοιο πρόματα; Πῶς δύν διαπολογοῦντες τὸν πολύτιμον

επιμηκία της ἀναπορησόντων των;

— Πῶς δύν διαπολογοῦντας τὸ αδημάτια τῆς κόρης της;

— Επὶ τέλοντος η κήρη διέκοπε τὴ σηγὴ λέγοντας :

— Εδώ πέρα δὲν χρειείται δισταγμός... Είνι ἀ-

νάγη καὶ δέν μποροῦμε νὰ τὴν ἀπορίνησουμε...

Καὶ, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε, σηκώθηκε καὶ βγήκε ξέπλι άποφασισμένη, χωρὶς η

Ζερμαίν νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

(Άκολουθεί)

